

# **Містер Мерседес**

## Про книгу

Спогади про нерозкритий злочин не дають спокою колишньому поліцейському Біллу Годжесу. Він мав упіймати злочинця, який на вкраденому «мерседесі» навмисне вбив та покалічив десятки людей, але... Одного дня Білл отримує листа від того самого таємничого вбивці. Він обіцяє, що наступного разу жертв буде більше! Це був тільки початок... Білл знову повертається до роботи. Ставки в цій смертельній грі надто високі...

Стивен Кінг

# МІСТЕР МЕРСЕДЕС

Finders. Keepers.



**Стівен Кінг**

**Містер Мерседес**



Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»  
2014

© Stephen King, 2014

© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2014

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та  
художнє оформлення, 2014

ISBN 978-966-14-8020-8 (epub)

Жодну з частин даного видання  
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі  
без письмового дозволу видавництва

**Електронна версія створена за виданням:**

**Кінг С.**

К41 Містер Мерседес : роман / Стівен Кінг ; пер. з англ. та комент. О. Красюка. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2014. — 544 с.

ISBN 978-966-14-7662-1 (Україна)

ISBN 978-1-4767-5445-1 (англ.)

Книжка, яка змусить вас понервувати!

Спогади про нерозкритий злочин не дають спокою колишньому поліцейському Біллу Ходжесу. Він мав упіймати злочинця, який на вкраденому «мерседесі» навмисне вбив та покалічив десятки людей, але... Одного дня Білл отримує листа від того самого таємничого вбивці. Він обіцяє, що наступного разу жертв буде більше! Це був тільки початок... Білл знову повертається до роботи. Ставки в цій смертельній грі надто високі...

**УДК 821.111(73)**

**ББК 84.7СПО**

Перекладено за виданням:

King S. Mr. Mercedes : A Novel / Stephen King. — New York : Scribner, 2014. — 448 p.

Переклад з англійської та коментарі *Олександра Красюка*

***Обережно! Ненормативна лексика!***

Дизайнер обкладинки *IvanovITCH*

З думками про Джеймса М. Кейна  
Вони мене скинули з сіновожа десь опівдні...[1]

# Сірий «мерседес»

9—10 квітня 2009

Огі Оденкьорк мав 1997 року випуску «датсуна»[2], який попри великий пробіг їздив усе ще добре, але пальне коштувало дорого, особливо для людини, що сидить без роботи, а Міський Центр містився на дальньому кінці міста, тому того вечора він вирішив скористатися останнім автобусом. Він вийшов із нього з наплічником на спині та спальним мішком під пахвою, коли вже було двадцять хвилин по одинадцятій. Огі подумав про те, як він тішитиметься цьому простьобаному, пуховому спальнику о третій ранку. Вечір був туманним і зимним.

— Щастя тобі, чоловіче, — промовив водій, коли Огі спускався сходами. — Тобі щось напевне мусить дістатися, хоча б тільки за те, що ти опинився там першим.

Тільки першим він не був. Досягши вершини широкого й крутого під'їзного шляху, який вів до великої громадської аудиторії, Огі побачив щонайменше пару дюжин людей, які вже чекали купкою перед рядом дверей — дехто з них стояв, більшість сиділи. Встановлені там стовпчики з натягнутою між ними жовтою стрічкою «НЕ ПЕРЕТИНАТИ» створювали доволі складний прохід, який завивався назад уздовж самого себе на кшталт лабіринту. Огі знав таке з кінотеатрів і з того банку, в якому він наразі перевищив свій кредитний ліміт, і він розумів мету — втиснути якомога більше людей у якомога менший простір.

Підходячи до кінця того, що невдовзі стане «анакондою» з шукачів роботи, Огі побачив, що крайня в цій черзі жінка тримає в рюкзачку-кенгуру спляче немовля, й відчув одночасно здивування та відразу. Щічки в дитини пашіли від застуди; кожен її віддих виходив зі слабеньким хрипом.

Жінка дочула трохи захекане наближення Огі й обернулась. Молода й доволі миловида — навіть із темними колами під очима. Біля ніг у неї стояла маленька стьобана дорожня сумка. Огі вирішив, що там система життєзабезпечення немовляти.

— Привіт, — промовила вона. — Вітаю в Клубі Ранніх Пташок.

— Тільки й надії, що вхопимо якогось черв'ячка, — відбрив він, а тоді подумав: та що за чорт, і простягнув руку. — Огаст Оденкьорк. Огі. Мене недавно скоротили. Це так тепер, у двадцять першому столітті, кажуть, коли витурюють з роботи.

Вона потисла йому руку. Потиск мала добрий, міцний і анітрішечки не ніяковий.

— Я Дженіс Крей, а мою сповиту радість звать Патті. Можна сказати, що мене теж скоротили. Я була хатньою робітницею в гарній родині, у Цукрових Пригірках. Хазяїн, гм-м, володіє автосалоном.

Огі кліпнув очима.

Дженіс кивнула:

— Я розумію. Він сказав, що йому дуже шкода мене відпускати, але вони мусять затягнути паски.

— Багато такого коїться навкруги, — сказав Огі, сам собі думаючи: *«Ти не могла знайти нікого, щоб посидів з дитиною? Зовсім нікогісінько?»*

— Я мусила принести її сюди. — Він припустив, що від Дженіс Крей не вимагалось бути видатною читачкою думок, щоб здогадатися, що йому подумалося. — У нас нікого більше нема. Буквально нікого. Дівчина з нашої вулиці не змогла б залишитися на всю ніч, навіть якби я їй заплатила, та я на це й неспроможна. Якщо я не отримаю роботи, навіть не знаю, що ми будемо робити.

— А твої батьки не могли її взяти? — запитав Огі.

— Вони живуть у Вермонті. Якби я мала бодай половину мозку, я б узяла Патті й поїхала туди. Отак-от гарненько. Тільки в них є власні проблеми. Тато каже, що їхній дім підтопило. Не буквально, вони не опинилися в річці, нічого подібного, там щось таке фінансове.

Огі кивнув. Такого теж багато коїться навкруги.

Крутим узвозом угору з Марлборо-стрит, де Огі був зійшов з автобуса, над'їжджали нечисленні автомобілі. Вони завертали ліворуч, до величезного порожнього поля парковки, яка поза всякими сумнівами буде вщерть заповненою ще перед світанком завтрашнього



дня... задовго до відкриття дверей на Перший Щорічний Міський Ярмарок Робочих Місць. Жодна з машин не скидалася на нову. Водії паркувалися, і з більшості автівок вигулькували по три-чотири шукачі роботи, прямуючи потім до дверей аудиторії. Огі не був уже останнім у черзі. Черга вже майже досягла першого закруту.

— Якщо я зможу дістати собі роботу, я тоді зможу знайти і няньку для дитини, — промовила вона. — Але цю ніч мені доведеться якось перекантуватися з Патті.

Дитина вибухнула нестримним кашлем, щодо якого Огі не розпитував, мала пововтузилася в рюкзачку і знову заспокоїлась. Принаймні вона була щільно закутана; навіть її долоні ховалися в крихітних рукавичках.

«Дітям виживати важче», — ніяково сказав собі подумки Огі. Йому подумалося про Пиловий казан[3], про ту Велику депресію. Ну, теперішня для нього особисто також виявилася доволі великою. Два роки тому все було нормально. Жив-поживав він не те щоб зовсім у розкошах у себе на районі, але кінці з кінцями таки зводив, та й у кінці майже кожного місяця щось залишалось. Тепер усе обернулося на лайно. Щось таке вони поробили з грошима. Він цього не розумів; він працював простим офісним щуром у постачальному відділі компанії «Чикаго Лейкс Транспорт», розумівся на накладних та на тому, як користатися комп'ютером, щоб спрямовувати вантажі, де треба, судном, потягом або літаком.

— Люди побачать мене з немовлям і вирішать, що я безвідповідальна особа, — не вгавала Дженіс Крей. — Я знаю, я вже бачу це у них на обличчях, я побачила це й на твоєму. Але що інакше я могла зробити? Навіть аби та дівчина з нашої вулиці змогла залишитися на ніч, це коштувало б мені вісімдесят чотири долари. *Вісімдесят чотири!* Мені довелося відкласти на квартплату за наступний місяць і після цього я вже залишилася без копійчини. — Вона усміхнулась, і в світлі високих дугових натрієвих ліхтарів з парковки Огі побачив на її віях бусинки сліз. — Отаке я базікало.

— Не треба вибачатися, якщо саме це ти зараз робиш.

Черга вже завершила за перший закрут і повернулася до того місця, де стояв Огі. А дівчина таки мала рацію. Він побачив, як багато людей витріщаються на сплячу в рюкзачку дитину.

— Ну, так воно й є, гаразд. Я самотня, незаміжня мати, яка не має роботи. Я хочу вибачитися перед кожним — за геть усе.

Вона відвернулася і подивилася на повішений понад рядом дверей банер. На ньому було написано: 1000 робчих місць Гарантовано! А нижче: *«Ми підтримуємо мешканців нашого міста!»* — МЕР РАЛЬФ КІНСЛЕР.

— Інколи мені кортить вибачитися за «Коламбін»[4], за одинадцяте вересня 2001, за те, що Беррі Бондс[5] приймав стероїди. — Вона видала напівістеричний смішок. — Інколи мені навіть кортить вибачитися за вибух космічного човника[6], хоча, коли те трапилося, я ще тільки вчилася ходити.

— Не журися, — сказав їй Огі, — з тобою все буде добре. — То були просто стандартні слова, які промовляються в таких випадках.

— Мені хотілося б, аби було не так сиро, от і все. Я її укутала на той випадок, якщо стане сильно холодно, а зараз сиро... — Вона похитала головою. — Та ми впораємося, авжеж, хіба не так, Патті? — вона подарувала Огі безпорадну посмішку. — Аби тільки не почався дощ.

Дощ не почався, але сирість посилювалася, аж врешті-решт вони побачили, як у світлі дугових натрієвих ліхтарів зависли крихітні крапельки. У якийсь момент Огі зрозумів, що Дженіс Крей заснула стоячи. Вона перехнябилася на одне стегно, плечі в неї поникли, волосся вологими крилами висіло по боках обличчя, а підборіддя майже вперлося в груднину. Він поглянув собі на годинник і побачив, що вже за чверть третя.

Через десять хвилин прокинулася і почала плакати Патті Крей. Її мати («її *мама-сама-дитя*» — подумав Огі) стрепенулася, якимось по-конаючому пирхнула, підвела голову і спробувала витягти доньку з рюкзака. Дитина спершу не виходила, у неї застрягли ноги. Долучився Огі, тримаючи краї стропів. Коли Патті, тепер уже волаючи, вигулькнула, він побачив, що по всій її крихітній рожевій курточці й шапочці того ж кольору блищать краплі води.

— Вона зголодніла, — промовила Дженіс. — Я можу дати їй грудь, але дитина до того ж ще й мокра. Я відчуваю це просто крізь її штанці. Господи, я не можу її перевдягати на такому... тільки поглянь, як туманом береться!

Огі зачудувався, що ж то за таке кумедне божество налаштувало все так, щоб він опинився наступним за нею в цій черзі. Також він чудувався, як збіса ця жінка збирається пробиватись надалі крізь решту свого життя — всього життя, а не лише наступних вісімнадцяти чи скількох там років, поки вона нестиме відповідальність за дитину. Вийти в таку ніч без нічого іншого, крім торбочки пелюшок! Виявитися такою безпорадною!

Він був поклав свій спальний мішок біля сумки з пелюшками Патті. Тепер він присів навпочіпки, потягнув зав'язки, розкатав мішок і розстебнув на ньому зіпер.

— Пірнай сюди. Грійся, і її зігрій. А я подам потім причандали, які тобі потрібні.

Тримавши на руках розборсану, дитину, яка плакала, вона витріщилася на нього.

— Ти жонатий, Огі?

— Розлучений.

— Діти?

Він похитав головою.

— Чому ти такий ласкавий до нас?

— Тому що ми тут, — відповів він, знизуючи плечима.

Вона затримала на ньому погляд трохи довше, зважуючи, а потім передала йому немовля. Огі тримав дитину на простягнутих руках, причарований червоним, розлученим личком, краплиною сопельки на крихітному кирпатому носі, ніжками у фланелевих повзунках, що «накручували велосипедні педалі». Дженіс змієюю сковзнула у спальник, а потім підняла руки:

— Подай її, будь ласка, мені.

Огі віддав дитину, і жінка зарилася в глиб спального мішка. Збоку, там, де черга робила перший поворот назад, на них задивилися двоє молодиків.

— Пильнуйте власні справи, хлопці, — промовив Огі, і вони відвели погляди.

— Ти не подаси мені перемену? — попрохала Дженіс. — Перш ніж годувати, мені треба її перевдягти.

Він присів, впершись одним коліном у мокрий асфальт, і розстебнув зіпер на стьобаній сумочці. На мить він здивувався, побачивши там замість памперсів ганчір'яні підгузки, а потім

зрозумів. Ганчір'яні можна використовувати знову і знову. Можливо, ця жінка не така вже й конче безпорадна.

— Я тут бачу ще пляшечку «Бейбі меджик»[7]. Тобі вона треба?

Зсередини спального мішка, звідки тепер стирчало тільки пасмо її рудуватого волосся, долинуло:

— Так, будь ласка.

Він подав їй пелюшки і лосьйон. Спальник почав смикатися й спучуватися. Спершу плач подужчав. Трохи знизу, від одного із закрутів їхньої черги, хтось загублений у гуснучому тумані промовив:

— Ти що там, не можеш заткнути дитину?

Інший голос додав:

— Хтось мусить зателефонувати до соціальної служби.

Огі чекав, дивлячись на спальний мішок. Нарешті той перестав ворухитися і звідти вистромила рука з підгузком.

— Ти не покладеш це до сумки? Там є пластиковий пакет для брудних. — Вона поглянула на нього, визирнувши, наче якийсь кротик із нори. — Не бійся, воно не закаляне, тільки запісяне.

Огі взяв підгузок, поклав його до пластикового пакета (збоку на ньому був напис COSTCO[8]), а потім засмикнув на сумці зіпер. Плач усередині спального мішка («так багато торб», — подумав він) тривав ще хвилину чи дві, а потім раптово обірвався, це Патті почала годуватися на парковці Міського Центру. З-понад ряду дверей, які відкриваються лише через шість годин, один раз апатично сплеснувся банер. 1000 робочих місць Гарантовано!

*«Звісно, — подумав Огі. — А це ти гарантовано не підчепиш СНІДу, якщо нажиратимешся вітаміном С».*

Проминуло двадцять хвилин. Ще кілька машин виїхали вгору з Марлборо-стрит. Ще кілька людей приєдналися до черги. На думку Огі, їх тут уже мусило чекати сотні чотири. З такими темпами на той час, коли о дев'ятій годині відчинять двері, тут, за найпоміркованішими прогнозами, стоятиме вже тисячі дві претендентів.

*«Якщо хтось запропонує мені роботу кухарчуком в «МакДоналдсі», чи я погоджуся?»*

Мабуть.

*«А якщо дверником у “Волмарті” [9] ?»*

О, ще б пак. Величезна посмішка і «*як вам сьогодні ведеться?*» Огі подумав, що роботу дверника він зміг би зразу виконувати віртуозно.

«*Я комунікабельна персона*», — подумав він. І розсміявся.

Зі спальника:

— Щось кумедне?

— Нічого, — відповів він. — Обнімай дитину.

— Я це й роблю, — з посмішкою в голосі.

О третій тридцять він присів на коліна, підняв клапан спальника і зазирнув досередини. Дженіс Крей міцно спала, згорнувшись калачиком, пригортаючи дитину собі до грудей. Це навело його на згадку про «*Грона гніву*». Як там звали ту дівчину? Ту, яка наприкінці годує груддю того чоловіка[10]. Якесь квіткове ім'я, пригадувалося йому. Лілі? Ні. Вероніка? Абсолютно ні. Він подумав, чи не прикласти долоні сурмою собі до рота і, підвищивши голос, запитати в натовпу: «*ХТО ТУТ ЧИТАВ “ГРОНА ГНІВУ”?*»

Коли він уже підводився (посміхаючись такій абсурдній думці), йому набігло те ім'я. Роза. Так звали ту дівчину в «*Гронах гніву*». Але не просто Роза, а Роза *Шарона*[11]. Схоже було на якесь біблійне ім'я, втім, із цілковитою певністю він цього стверджувати не міг; він ніколи не був ревним читачем Біблії.

Він поглянув униз, на спальний мішок, у якому був сподівався провести передсвітанкові години цієї ночі, і згадав, як Дженіс Крей казала, що їй хочеться вибачатися за Коламбін, і за дев'яте вересня, і за Беррі Бондса. Може, вона б разом взялася й за глобальне потепління. Можливо, коли все це закінчиться і вони вже отримають гарантовані робочі місця — або ні; «ні» мало такий самий рівень імовірності — він пригостить її сніданком. Не якесь там залицяння, нічого такого подібного, просто яєчня з шинкою. А після того вони вже ніколи не бачитимуться знову.

Люди ще надходили. Вони зупинялися перед кінцем серпантину стрічок із зарозумілим написом «*НЕ ПЕРЕТИНАТИ*». Щойно по тому, як цей серпантин заповнився, черга почала подовжуватися на саму парковку. Що дивувало Огі — і тривожило його — це те, якими були тут усі *тихими*. Так, ніби всі вони розуміли, що їх мета безнадійна, і чекають вони лише, щоб отримати цьому офіційне підтвердження.

Банер знову мляво шарпнувся.

Туман продовжував густішати.

Незадовго перед п'ятою годиною ранку Огі стрепенувся з напівдрімоти, потоптався, щоб розбудити собі ноги, і звернув увагу на якесь неприємне, залізисте світло, що вповзало в повітря. Воно якнайдалі в світі відпадало від того рожевоперстого світанку, що його оспівували поети і старовинні кінофільми формату техніколар[12]; це був якийсь анти-світанок, сирий і блідий, як щока денної давнини трупа.

Огі бачив, як у всій своїй позбавленій смаку архітектурній пишноті зразка тисяча дев'ятсот сімдесятих повільно проявляється будівля Міського Центру. Він подивився на дві дюжини закрутів гірського серпантину з терпляче очікуючих людей, а потім на решту черги, хвіст якої ховався в тумані. Тепер уже де-не-де стиха зазвучали балачки, а коли по той бік дверей крізь вестибюль пройшов одягнений у сіре робоче вбрання сторож, здійнялися невеличкі глузливі веселощі.

— Відкрито життя на інших планетах! — вигукнув один із тих молодиків, що були витріщалися на Дженіс Крей — то був Кріс Фріас, якому невдовзі цілком відірве руку геть.

На цю репліку відгукнулися помірним сміхом і люди почали теревенити. Ніч скінчилася. Сльозливе світло не вельми надихало, але при ньому було бодай трохи краще, ніж у ті передсвітанкові години, які щойно минули.

Огі знову присів біля свого спальника, прислухаючись одним вухом. Почуте ним тихеньке мірне сопіння змусило його посміхнутися. Можливо, його переживання за неї було даремним. Він припускав, що трапляються люди, які долають життя — ба, може, навіть успішно — завдяки доброті незнайомців. Ця молода жінка, що оце зараз придрімнула зі своєю дитиною в його спальнім мішку, може бути однією з таких.

Йому подумалося, що вони з Дженіс Крей могли б представлятися в різних заявочних анкетах як пара. Якби вони так зробили, присутність немовляти не здавалася б безвідповідальністю, а радше ознакою спільної самовідданості. Напевне він сказати не міг, багато чого в людській природі залишалося для нього таємницею, але він вважав таке ймовірним. Огі вирішив, що, коли прокинеться Дженіс, він спробує викласти цю ідею їй. Подивиться, що вона на це скаже.

Подружню пару вони з себе зображати не зможуть; на ній нема обручки, а свою він зняв назавжди ще три роки тому, але вони могли б назватися... як це тепер люди кажуть? Партнерами.

З Марлборо-стрит на крутий узвіз регулярно, як цокотіння годинника, продовжували виїжджати автомашины. Невдовзі з'являться також піші люди, щойно з першого ранкового автобуса. Огі був майже певен, що о шостій вони почнуть сюди просто набігати. Через цей густий туман приїжджі машини проявляли себе лише фарами з неясними обрисами-тінями, прихованими за лобовим склом. Деякі з водіїв, побачивши величезний натовп із тих, що вже чекають, розвертались назад, зневірені, але більшість трималися свого, прямуючи до тих небагатьох парковочних місць, які ще залишалися вільними, убували їхні задні вогні.

А потім Огі помітив силует автомобіля, який не розвернувся і не продовжив шлях на дальній край парковки. По боках його незвичайно яскравих фар світили ще й жовті, протитуманні.

*«Потужні фари, — подумав Огі. — Певне, якийсь «Мерседес-Бенц». Що робить «бенц» на ярмарку робочих місць?»*

Він припустив, що це може бути сам мер Кінслер — з'явився оголосити промову перед Клубом Ранніх Пташок. Щоб підтримати їхню заповзятливість, їхнє старе, добірне американське кредо «хто рано встає, той своє бере». Якщо так, подумав Огі, приїжджати зараз сюди в «мерседесі», навіть якщо той і старий, це несмак.

Якийсь літній парубок у черзі попереду Огі (Вейн Велланд, наразі в останні миті свого земного існування) промовив: «Чи це не «бенц»? Скидається на те, ніби “бенц”».

Огі вже відкрив рота сказати, що звісно, так і є, потужні передні фари «мерседеса» неможливо з чимсь сплутати, але раптом водій іншої машини просто позаду цього неясного силуету натиснув на клаксон — довгий, нетерплячий гудок. Потужні фари зблиснули ще яскравіше, прорізавши блискучі конуси крізь підвішений крапельками туман, і машина, немов її підгарячив той нетерплячий сигнал, стрибнула вперед.

— Гей! — вигукнув Вейн Велланд здивовано. І то було його останнє слово.

Машина набрала швидкість прямо на тому місці, де юрма шукачів роботи була напакована найщільніше, і оповилася стрічками «НЕ

ПЕРЕТИНАТИ». Дехто намагався втікати, проте вирватися на волю могли тільки ті, що перебували в задній частині натовпу. Хто стояли ближче до дверей — справжні Ранні Пташки — не мали жодних шансів. Вони натикалися на стовпчики, перекидаючи їх, вони заплутувалися у стрічках, вони наштовхувалися одне на одного. Натовп хитався туди-сюди збудженими хвилями. Старіші й менші на зріст попадали й були затоптані.

Огі різко кинуло вліво, він спіткнувся, утримався на ногах, його попхнуло вперед. Майнув чийсь лікоть, бахнувши йому в вилицю прямо під правим оком, і той бік його поля зору спалахнув яскравими іскрами Четвертого липня[13]. Іншим оком він побачив, як цей «мерседес» не просто виник з туману, а немов сам себе з нього *сотворив*. Великий сірий седан, мабуть, SL500[14], той, що з дванадцятьма циліндрами, і саме зараз усі дванадцять гугоніли.

Огі штовхнуло на коліна поряд з його спальним мішком, силуючись знову підвестись, він отримував безперервні удари: по руці, по плечах, по шиї. Люди кричали. Він почув, як залементувала якась жінка: *«Обережно, обережно, він не зупиняється!»*

Він побачив, як висунула голову зі спальника Дженіс Крей, очі її кліпали в збентеженні. Знову вона нагадала йому несміливого кротика, що визирає з нірки. Пані-кротик з жахливо розкуйовдженим зі сну волоссям.

Огі подряпався вперед навкарачки і ліг на спальний мішок з цією жінкою і її дитиною всередині, немов таким чином він міг успішно прикрити їх від двотонного витвору німецької інженерії. Він чув, як волали люди, їхні крики майже поглинуло ревіння двигуна великого седана, що наближався. Від когось він отримав страшенний удар по потилиці, та ледве його відчув.

Вистачило часу подумати: *«Я збирався пригостити Розу Шарона сніданком»*.

Вистачило часу подумати: *«Можє, він відверне»*.

Це здавалося для них найкращим шансом, можливо, їхнім єдиним шансом. Він почав підводити голову, щоб побачити, чи так воно, але тут величезне чорне колесо зжерло його поле зору. Огі відчув, як рука цієї жінки стиснула його передпліччя. Йому вистачило часу на надію, що дитина все ще спить. А потім час збіг.



# Дет-Пенс

## 1

Ходжес виходить із кухні з бляшанкою пива в руці, сідає у крісло «Лей-Зі-Бой»[15] і ставить бляшанку на маленький столик ліворуч від себе, поряд з пістолетом. То револьвер «Smith & Wesson M & P» калібру .38 — «M & P» означає «військовий і поліцейський». Ходжес його неухважно погладжує, як от ви погладжували б старого собаку, потім підбирає телевізійний пульт і вмикає «Сьомий канал». Він трохи запізнився, і аудиторія в студії вже аплодує.

Він думає про моду, нетривалу й зловісну, яка охопила його місто наприкінці вісімдесятих. Хоча, можливо, слово, якого він насправді потребує — *заразила*, бо то було, немов перехідна лихоманка. Три міські газети друкували про все те передовиці цілісіньке літо. Тепер дві з тих газет зникли, а третя існує на реанімаційному забезпеченні.

Махаючи рукою аудиторії, на подіум широкими кроками сходить ведучий у стильному костюмі. Відтоді, як він пішов у відставку з поліції, Ходжес дивиться це шоу майже кожного будня, і вважає, що цей чоловік занадто меткий для такої роботи — роботи, що трохи схожа на занурення в каналізацію з аквалангом, але без гідрокостюма. Він вважає, що ведучий — чоловік того типу, який одного дня скоїть самогубство, а потім усі його друзі та близькі родичі казатимуть, що жодного уявлення не мали, ніби з ним щось не так; вони гомонітимуть, яким він був життєрадісним, коли вони бачили його востаннє.

На цій думці Ходжес знов неухважно погладжує револьвер. Це модель «Вікторі»[16]. Старий, але годящий. Коли Ходжес ще служив, його власним пістолетом був «Глок .40»[17]. Куплений ним особисто — від офіцерів у цьому місті очікується, щоб вони самі купували собі службову зброю — тепер він лежить у сейфі в спальні. У сейфі, а отже, в безпеці. Ходжес його розрядив і поклав туди після своєї відставної церемонії й відтоді на нього не дивився. Нецікаво. Хоча цей .38-й йому

подобається. Він має до нього якусь сентиментальну прив'язаність, але є дещо й поза цим. Револьвери ніколи не заклинює.

А ось і перша гостя, молода жінка в короткій блакитній сукні. Обличчя в неї глупувате, аж порожнє, але тіло вона має чумове. Ходжес знає, що десь під сукнею в неї мусить бути оте татування, що його тепер називають «блядським штампом»[18]. А може, їх там два або й три. Чоловіки в аудиторії свистять і тупотять ногами. Жінки в аудиторії аплодують спокійніше. Деякі пускають під лоба очі. Ця жінка того кшталту, що їм не сподобалося б, аби на неї потай задивлялися їхні чоловіки.

Ця жінка мочить відразу зі старту. Вона розповідає ведучому, що її бойфренд має дитину з іншою і повсякчас їздить до них на відвідини. «Я його все ще кохаю, — каже вона, — але ненавиджу ту...»

Пару наступних слів запікано, але Ходжес вміє читати по губах: «йобану курву». Аудиторія голосно радіє. Ходжес сьорбає своє пиво. Він знає, що буде далі. Це шоу характерне повною передбачуваністю мильної опери з тих, що показують після полудня щоп'ятниці.

Ведучий дозволяє їй ще трохи нести своє, а потім оголошує... ТУ САМУ ІНШУ ЖІНКУ! У неї також чумовий станок і кілька ярдів пишного білявого волосся. У цієї «блядський штамп» на щиколотці. Вона підходить до першої й каже: «Я розумію, що ти відчуваєш, але я його теж кохаю».

У неї є ще щось на думці, але їй вдається промовити тільки це, перш ніж Чумове Тіло № 1 розпочинає бійку. Хтось за лаштунками бемкає в гонг, наче це початок якогось призового бою професійних боксерів. Ходжес гадає, що так воно й є, оскільки всі гості цього шоу мусять якось винагороджуватися; інакше навіщо б їм таке робити? Дві жінки кілька секунд обмінюються ударами і дряпають одна одну, а потім їх розтягує пара качків у майках з написом СЕК'ЮРИТІ, які спостерігали з глибини сцени.

Деякий час, поки ведучий поблажливо дивиться, вони кричать одна на одну — повний і щирий обмін думками (більшість слів запікано), а тоді бійку ініціює Чумове Тіло № 2, даючи навідліг такого ляпаса, що голова Чумового Тіла № 1 відскакує назад. Знову бемкає гонг. Жінки падають на сцену, брижуться вгору їх сукні, жінки дряпаються і скубуються. Аудиторія шаленіє. Качки-охоронці їх роз'єднують, ведучий стає між жінками, примовляючи на позір заспокійливим, але на

підбурюючій підкладці тоном. Обидві жінки репетують про глибину свого кохання, плюючи одна одній в обличчя. Ведучий оголошує, що невдовзі вони повернуться, а поки що якась актриса категорії С рекламує дієтичні пігулки.

Ходжес знов відсьорбує пива, розуміючи що не прикінчить навіть половини бляшанки. Кумедно це, бо коли ще ходив у копах, він був збіса майже алкоголіком. Коли пияцтво зруйнувало його шлюб, він погодився з тим, що *дійсно* є алкоголіком. Тоді він зібрав усю силу волі й припинив це, пообіцявши собі, що питиме стільки, скільки йому збіса хотітиметься, щойно відтрубить сорок років у... доволі-таки виняткова цифра, коли п'ятдесят відсотків міських копів йдуть у відставку після двадцяти п'яти років, а сімдесят відсотків після тридцяти. От лише тепер, коли сорок років його служби позаду, алкоголь не вельми цікавить Ходжеса. Він був присилував себе напитися кілька разів, просто аби побачити, чи він ще на це здатен, але перебування в п'яному стані виявилось не цікавішим за перебування в тверезому. Насправді воно виявилось трохи гіршим.

Шоу повертається. Ведучий каже, що має ще одного гостя, і Ходжес знає, хто ним буде. Аудиторія це також знає, галасом смакуючи наперед. Ходжес бере батьківський револьвер, зазирає йому в дуло, а потім кладе його знову на «ДірекТіВі Гід»[19].

Чоловік, через якого Чумове Тіло № 1 і Чумове Тіло № 2 перебувають у такому напруженому конфлікті, вигулькує з правого боку сцени. Вам відомо, як він виглядає навіть ще до його пиндючного явлення, атож, це саме той парубок — оператор бензоколонки або совач картонних коробок на складі «Таргет»[20], або, може, той, що діагностував (погано) вашу машину в «Містері Спіді»[21]. Він худосочний і блідий, з чорним волоссям, яке кучмою нависає над його лобом. На ньому штани чіно і божевільна, зелена з жовтим краватка, яка передавлює цьому парубку горло одразу під його видатним адамовим яблуком. З-під холош штанів стирчать гострі носики замшевих чобіт. Ви знали, що в його жінок є «блядські штампи», і знаєте, що в цього чоловіка, як у коня, і сперма з нього вистрілює потужніше за локомотив і швидше за кулемет; незаймана дівиця, яка сяде на унітаз після того, як там був подрочив цей парубок, підніметься звідти вже вагітною. І ймовірно, що двійнею. На обличчі в нього грає хитросрака посмішка кульного чувака в розслабленому

настрої[22]. Омріяне заняття: довічна непрацездатність. Скоро брязне гонг і жінки накинуться одна на одну знову. Пізніше, після того як уже достатньо наслухаються його кпинів, вони перезирнуться, злегка кивнуть і разом нападуть на нього. Цього разу качки-охоронці вичікуватимуть трохи довше, тому що ця, фінальна баталія і є саме тим, що насправді бажає побачити аудиторія — як студійна, так і та, що сидить по домівках: як курки ганяють півня.

Та нетривала й зловісна мода кінця вісімдесятих — та пошесть — називалася «злиздарські бої». Якогось того чи іншого слизького генія пробила ідея, а коли вона виявилася прибутковою, тоді ще троє чи четверо антрепренерів пристали, щоб удосконалити цю справу. Треба було лише заплатити парочці якихось п'яндилиг по тридцять баксів, щоб вони напали один на одного в означений час в означеному місці. Одним із таких місць, яке Ходжес пам'ятав найкраще, був службовий майданчик позаду одного зачучверілого мандавошками стрип-клубу, що називався «Бам Ла Бам», там, на східному кінці міста. Тільки-но дату бою було узгоджено, розпочиналося його рекламування (із уст в уста в ті часи, коли поширене використання Інтернету все ще перебувало за горизонтом) і збір з глядачів платні — по двадцять баксів із голови. Під час одного з таких заходів, на який проводили рейд Ходжес з його напарником Пітом Гантлі, було далєбі більш за дві сотні осіб, більшість із них закладалися на переможця і криком перебивали одне одного, мов оскаженілі мазефакери. Там були присутні й жінки, деякі у вечірніх сукнях, обвішані коштовностями, котрі також дивилися, як ті двоє бродяг із пропитими до водянистості мізками молотять одне одного руками й ногами, як вони падають і підводяться, незв'язно белькочучи.

Це шоу точно таке ж, тільки тут дію перебивають виробники дієтичних пігулок і страхові компанії, а отже, Ходжес припускає, що конкурсанти (саме ними вони й є, хоч ведучий і називає їх «гостями») повертаються додому трохи більше, ніж з тридцятьма баксами та пляшкою «Нічного потяга»[23]. І не знайдеться копів, щоби це прикрити, бо все це тепер легальне, як лотерейні квитки.

Коли шоу закінчиться, з'явиться вбрана у покрови своєї фірмової нетерпимої праведності пані суддя типу «полонених не беремо», щоби з ледь задавленою люттю вислуховувати низькосраких прохачів, які представатимуть перед нею. Наступний у черзі товстий сімейний

психолог, який примушує своїх гостей плакати (називаючи це «проривом крізь стіну відмовлення») і запрошує їх іти геть, якщо хтось із них наважиться виказати сумнів щодо його методів. Ходжес підозрює, що цей товстий сімейний психолог оволодів цими методами зі старих навчальних відео КДБ.

Ходжес споживає цю страву з повнокольорового лайна після полудня кожного буденного дня тижня, сидячи в кріслі «Лей-Зі-Бой» з батьківським револьвером — тим, який носив його тато, коли був патрульним копом, — на столику поряд себе. Він завжди кілька разів бере його в руку і зазирає в дуло. Перевіряє ту круглу темряву. Пару разів він встромляв його собі між губи, просто щоб відчути, як воно — коли в тебе на язичку лежить заряджений револьвер, націлений у піднебіння. «Призвичаююсь», — думає він.

«Якби я міг напиватися як слід, я б його сховав, — думає він. — Я заховав би його щонайменше на рік. А якби зміг заховати на пару років, цей потяг, може, й минувся б. Я міг би зацікавитися садівництвом, або спостереженням за пташками, чи навіть малюванням картин. Тім Квіглі зайнявся малярством, там, на півдні, у Флориді. У пенсіонерському поселенні, напакваному старими копами. Судячи з усього, Квіглі насправді отримував від цього насолоду і навіть продав кілька своїх робіт на Венеційському Арт-фестивалі[24]. До того, як його розбив інсульт, тобто. Після інсульту він провів вісім чи дев'ять місяців у ліжку, з цілком паралізованою правою стороною. Для Тіма Квіглі було покінчено з малюванням. А потім він помер. Отак-от».

Бемкає гонг до бою, і звісно ж, обидві жінки нападають на кощавого парубка в божевільній краватці, зблискують лаковані нігті, метляється пишне волосся. Ходжес знову тягнеться по револьвер, але встигає його тільки торкнутись, коли чує клацання прорізу в передніх дверях і ляпання пошти, яка впала на підлогу сіней.

У ці дні електронних листів і Фейсбука нічого важливого не викидають у поштовий проріз, але він все одно підводиться. Краще вже перегляне пошту, полишивши батьківський «М & Р .38» на інший день.

Коли Ходжес із невеличким стосом пошти повертається в своє крісло, ведучий бійцівського шоу якраз каже «до побачення», обіцяючи своїй аудиторії на «ТіВі Ленд»[25], що завтра будуть карлики. Фізичного чи розумового ґатунку, він не уточнює.

Біля «Лей-Зі-Боя» стоять два невеличких пластикових контейнери для непотребу, один для пляшок, які можна здати, інший для сміття. До сміття йде рекламний буклет з «Волмарту», який обіцяє ВІДКОТ ЦІН; адресована НАШОМУ УЛЮБЛЕНОМУ СУСІДУ пропозиція страхування для фінансового забезпечення похорону; оголошення про те, що всі DVD тільки один тиждень продаватимуться в «Дискаунт Електронікс» на 50 % дешевше; розміром як поштова листівка прохання «вашого важливого голосу» від парубка, який змагається за вакантне місце в міській раді. Є там і фотографія цього кандидата, Ходжесу він нагадує доктора Оберліна, дантиста, який жахав його в дитинстві. Є там також і буклет від супермаркету «Албертсонс»[26]. Його Ходжес відкладає вбік (тимчасово накриваючи ним батьківський револьвер), бо він нашпигований купонами.

Останнім у пошті йде справжній лист — відчувається, що доволі товстий, — у конверті ділового розміру. Він адресований: #Дет. К. Вільяму Ходжесу (пенс.), Харпер-ровд № 63#. Зворотної адреси на ньому нема. У лівому верхньому куті, де вона зазвичай міститься, він бачить друге у своїй сьогоднішній пошті усміхнене обличчя. Тільки тут воно не таке, як те, що підморгувало йому з буклета «Волмарта» про ВІДКОТ ЦІН, а радше емоційна іконка, яку використовують в електронній пошті — смайлик у темних окулярах і з оскаленими зубами.

Це розворушує одну згадку, і то не вельми приємну.

«Ні, — думає він. — Ні».

Але конверт він розриває так швидко і різко, що звідти випадають чотири друкованих аркуші — не насправді друкованих, не на друкарській машинці, а просто комп'ютерним шрифтом, який схожий на старий машинний.

«Шановний Детективе Ходжес» — починається лист.

Не дивлячись, він тягнеться рукою і відкидає на підлогу рекламний буклет «Албертсонс», сам не помічаючи, як його пальці блукають по револьверу, і підбирає телевізійний пульт. Натискає кнопку вимкнення,

затикаючи пані суддю «полонених не беремо» посеред якоїсь сварливої тиради, і всю свою увагу обертає до листа.

### 3

#Шановний Детективе Ходжес!

Я сподіваюся, ви не проти того, що я використовую це ваше звання, хоча ви вже 6 місяців як на пенсії. Я вважаю, що, якщо некомпетентні судді, продажні політики і тупі військові командири можуть після відставки зберігати за собою свої звання, те саме мусить стосуватися і одного з найвизначніших офіцерів поліції в історії міста.

Отже, так і має бути, Детективе Ходжес!

Сер (ще один титул, на який ви заслуговуєте, оскільки належите до справжніх Лицарів Значка і Пістолета), я пишу вам з багатьох причин, але мушу розпочати з повіншування вас з роками вашої служби — 27 років детективом із загальних 40 у поліції. Я бачив по телевізору деякі фрагменти з вашої Пенсійної Церемонії («Другий публічний канал»[27] — ресурс, який багато хто недооцінює) і випадком знаю, що наступного вечора у закладі «Рейнтрі Інн» поблизу аеропорту відбулася прощальна вечірка.

Можу закластися, саме там і була справжня Пенсійна Церемонія!

Звичайно, я ніколи особисто не відвідував таких «оргій», але часто дивлюся поліцейські серіали і, попри мою впевненість у тому, що багато з них являють вельми уявну картину «полісменської долі», у декількох показували такі пенсійні вечірки («Полісмени Нью-Йорка», «Відділ убивств», «Дроти» тощо тощо[28]), і я схильний думати, що вони є ТОЧНИМИ зображеннями того, як Лицарі Значка і Пістолета висловлюють «прощавай» одному зі своїх компатріотів. Я гадаю, так мусить бути, тому що я також читав сцени «прощальних пенсійних вечірок» у щонайменш двох книжках Джозефа Вомбо[29] і вони там подібні. Він мусить знати, бо сам, як і ви, є Дет-Пенсом.

Я собі уявляю ті повітряні кульки, що звисають зі стелі, багато питва, багато безсоромних балачок і купу спогадів про Старі Дні й старі справи. Також, мабуть, багато гучної й веселої музики, ймовірно, стриптизерка, а то й парочка їх, що «трясуть підхвістями». Там,

мабуть, лунали промови набагато забавніші та правдивіші за ті, що були на «церемонії крохмальних сорочок».

Як вам мої припущення?#

«Непогано, — думає Ходжес. — Цілком непогано».

#Згідно з моїми дослідженнями, протягом вашої роботи детективом ви розкрили буквально сотні справ, багато з них журналісти (яких Тед Вільямс називав Лицарями Клавіатури[30]) охрестили «резонансними». Ви ловили Вбивць і Банди Грабіжників, і Підпалювачів, і Гвалтівників. В одній статті (опублікованій у зв'язку з вашою Пенсійною Церемонією) ваш багаторічний напарник (Детектив 1-го класу Пітер Гантлі) описує вас як «комбінацію прискіпливості й видатної інтуїції».

Гарний комплімент!

Якщо це правда, а я гадаю, що це так, ви зараз уже вирахували, що я один із тих небагатьох, кого ви не впіймали. Я, фактично, та людина, яку в пресі називають:

a) Джокер.

b) Клоун.

або

c) Мерседес-Кілер

Мені до вподоби останнє ім'я!

Я впевнений, що ви «силувалися якнайкраще», але, на жаль (ваш, а не мій), ви зазнали поразки. Я так собі уявляю, Детективе Ходжес, що, якщо колись існував хтось такий «крутий», кого ви особливо хотіли впіймати, то це був саме той, який минулого року демонстративно в'їхав у натовп на Ярмарку Робочих Місць проти Міського Центру, убивши вісьмох осіб і покалічивши набагато більше. (Мушу сказати, що я перевершив найсміливіші власні очікування.) Чи думалося вам про мене, коли на Офіційній Пенсійній Церемонії вам вручали персональну пам'ятну табличку? Чи думалося вам про мене, коли ваші колеги Лицарі Значка і Пістолета переповідали історії (тут лише здогади) про впійманих буквально зі спущеними штанами кримінальників або як хтось утнув забавний розіграш у старій добрій загальній залі відділку?

Можу закластися, ви згадували мене!



Мушу розповісти вам, яке величезне я тоді отримав задоволення. (Тут усе по-чесному.) Коли я «утопив педаль в метал» і скерував «мерседес» бідної місіс Олівії Трелоні у той людський натовп, у мене стався найдужчий у житті стояк! А чи билось в мене серце зі швидкістю 200 ударів за хвилину? «Та ще б пак!»#

Тут ще один містер Смайлик у темних окулярах.

#Я розповім вам дещо таке, що є справжнім «приватним інфозливом», і якщо вам захочеться посміятись, нумо вперед, бо це доволі кумедно (хоча, я гадаю, це також просто показує, наскільки акуратно я діяв). Я був у кондомі! У «гумці»! Бо я боявся Спонтанної Еякуляції, що могло б призвести до слідів ДНК! Авжеж, цього не трапилось, але відтоді я мастурбував багато разів, згадуючи, як вони намагалися втікати і не могли (їх там було напаковано, як сардин) і якими вони виглядали переляканими (це було так кумедно), і як мене смикнуло вперед, коли машина «вплужилася» в них. Так сильно, що аж ремінь безпеки заклинило. Бігме, то було хвилююче.

Правду сказати, я не знав, що може з цього вийти. Я думав, шансів мається 50 на 50, що мене схоплять. Але я «шалапутний» оптиміст, і я готувався скоріше до Успіху, аніж до Невдачі. Кондом, то «приватний інфозлив», але можу закластися, що ваш Криміналістичний Відділ (я також дивлюся «CSI: Місце злочину»[31]) був збіса доволі розчарованим, коли вони не змогли добути жодної ДНК зсередини тієї клоунської маски. Вони, мабуть, казали: «Чорт! Цей кмітливий крутий, либонь, був під нею ще й у сіточці для волосся!»

Авжеж, я в ній і був! А ще я вимив її дезінфектантом!

Я й досі переживаю в пам'яті те гупання, коли їх збивав, і ту хрускотню, і те, як машина колихалася на ресорах, коли переїжджала їхні тіла. Кожного разу, заради потужності й керованості, давайте мені 12-циліндровий «мерседес»! Коли я побачив у якійсь газеті, що одною з моїх жертв було немовля, мені це подарувало насолоду! Загасити таке юне життя! Думати про все те, що втратила та дитина, еге ж? Патріша Крей, Спочивай З МИРОМ! І матусю її дістав також! Сунічний джем у спальному мішку! Як же то захопливо, еге ж? Також я насолоджуюся думками про чоловіка, який втратив руку, а ще більше про тих двох, яких паралізувало. Чоловіка тільки від пояса до низу, але та Мартіна

Стовер тепер показова «голова на патичку»! Вони тоді залишилися живими, але, мабуть, їм хотілося б, аби сталося навпаки! Як щодо цього, Детективе Ходжес?

Зараз ви, певне, думаете: «Що це ще за Збоченець нам дістався?» Насправді ганити я вас не можу, але ми могли б про це посперечатися! Я вважаю, що дуже багато людей самі з насолодою зробили б те, що зробив я, і саме тому вони насолоджуються книжками і кінофільмами (а в наші дні також і телесеріалами), в яких є Тортури і Розчленування і все таке тому подібне. Єдина різниця та, що я це зробив насправді. Проте не тому, що я божевільний (у будь-якому сенсі цього слова). Просто тому, що я не знав точно, на що буде схожим такий досвід, а тільки те, що він буде абсолютно хвилюючим, зі спогадами, «які зберуться на все життя», як то кажуть. Більшість людей ще зовсім малими дітьми взувають у Свинцеві Чоботи, і вони мусять носити їх все життя. Ці Свинцеві Чоботи називають СОВІСТЮ. Я цих чобіт не маю, а отже, можу парити над головами Натовпу Нормальних. А якби вони мене схопили? Ну, якби це сталося прямо там, якби «мерседес» місіс Трелоні заглух або ще щось таке (малі шанси на таке, оскільки він був добре доглянутим), я гадаю, натовп розірвав би мене на шматки, я розумів, що така можливість існує, і це ще більше збуджувало. Але я не думав, що вони дійсно на таке здатні, тому що більшість людей — вівці, а вівці не їдять м'яса. (Я припускаю, що мене могли б трохи побити, але побиття я можу витримати.) Мабуть, мене б заарештували і віддали під суд, де б я зголосився психічно хворим. Можливо, я дійсно психічно хворий (ця думка, звичайно, відвідувала мій розум), але така психічна хвороба свого роду привілей. Тим не менше, монета випала орлом і я вислизнув.

Допоміг туман!

А тепер про дещо інше, що я бачив, на цей раз про фільм (назви я не пам'ятаю). Там був Серійний Вбивця, який був дуже розумним, і спершу копи (один із них Брюс Вілліс, тоді ще він мав трохи волосся) не могли його зловити. І от Брюс Вілліс сказав: «Він зробить це знову, бо не зможе від цього втриматися, і рано чи пізно він зробить помилку і ми його впіймаємо».

Що вони і зробили.

У моєму випадку це неправда, Детективе Ходжес, тому що я абсолютно не прагну робити такого знову. У моєму випадку досить

означає досить. У мене є мої спогади, і вони ясні, як дзвіночок. І звичайно, я пам'ятаю, який тоді був переляк серед людей, тому що всі були впевнені, що я зроблю це знову. Пам'ятаєте ті публічні заходи, які скасовували? Задоволення від того не було аж таким великим, та все ж таки це було «tres amusant»[32].

Отже, як бачите, ми з вами обидва «Відставники».

До речі кажучи, одне, чого мені шкода, це те, що я не міг відвідати вашу Пенсійну Вечірку в «Рейнтрі Інн» і підняти тост на вашу честь, мій добрий Сер Детективе. Ви доклали до цієї справи абсолютно всіх своїх сил. Детектив Гантлі також, але якщо повідомлення в пресі та Інтернеті про ваші з ним кар'єри правдиві, ви були у Вищій лізі, а він був і завжди буде у «Потрійній А»[33]. Я певен, що ця справа все ще залишається Не Закритою і що він раз у раз дістає і вивчає ті старі рапорти, але ні до чого він не дійде. Гадаю, ми з вами обидва це розуміємо.

Можна мені завершити це Висловленням Занепокоєння?

У якомусь із тих серіалів (а також, здається, в одній із книг Вомбо, хоча це міг бути і Джеймс Паттерсон[34]) після бучної вечірки з повітряними кульками і випивкою йде фінальна сцена. Детектив повертається додому і розуміє, що без Значка і Пістолета його життя втратило сенс. І це я цілком можу зрозуміти. Якщо подумати, що може бути сумнішим за Старого Лицаря Пенсіонера? Як там не було, але той Детектив кінець-кінцем стріляється (зі свого Службового Револьвера). Я подивився в Інтернеті й переконався, що такого роду випадки не просто вигадки. Таке насправді трапляється!

Серед відставних поліцейських надзвичайно високий рівень самогубств!

У більшості випадків копи, що вчиняють цю печальну дію, не мають близьких членів сім'ї, які могли б помітити Тривожні Ознаки. Багато хто з таких копів, як от і ви, розлучені. У багатьох уже дорослі діти, які живуть далеко від рідного дому. Я гадаю, ви зовсім самотній у вашому будинку на Харпер-ровд, Детективе Ходжес, і мене це непокоїть. Хіба це життя тепер у вас, коли «мисливський азарт» уже позаду? Чи багато ви дивитеся телевізор? Мабуть. Чи більше ви стали пити? Ймовірно. Чи повільніше минають години, бо ваше життя стало тепер таким порожнім? Чи страждаєте ви від безсоння? Бороньбо, я сподіваюся, що ні.

Але я побоююся, що всяке може бути.

Вам, мабуть, варто знайти собі Хобі, щоб ви могли думати про щось, окрім як про «того, який вислизнув», і як вам ніколи мене не впіймати. Погано було б, якби ви почали думати, що вся ваша кар'єра була згаяним часом, тому що парубок, який убив усіх тих Невинних Людей, «прослизнув вам крізь пальці».

Я не хотів би, щоб ви почали думати про свій пістолет.

Але ж ви дійсно думаєте про нього, хіба не так?

Я хотів би завершити однією фінальною думкою «того, який вислизнув». Ця думка є такою:

ХЕР З ТОБОЮ, НЕВДАХО.

Просто жартую!

Щиро, щиро ваш,

МЕРСЕДЕС-КІЛЕР.#

Під цим ще один смайлик. А під ним:

#PS! Вибачаюся щодо місіс Трелоні, але коли ви передаватимете цього листа Детективу Гантлі, скажіть йому, щоб не завдавав собі клопоту, переглядаючи будь-які фотографії, які, як я певен, поліція зняла на її похороні. Я там був, але тільки у власній уяві. (Уява в мене дуже потужна.)

PPS: Бажаєте зв'язатися зі мною? Дати мені свою «відповідь»? Спробуйте зробити це «Під Блакитною Парасолькою Деббі». Я навіть уже приготував там для вас ім'я користувача: «kermitfrog19». Я можу і не відповісти, але «агов, хтозна».

PPPS: Сподіваюсь, цей лист вас підбадьорив!#

#### 4

Ходжес сидить, де сидів, дві хвилини, чотири хвилини, шість, вісім. Абсолютно бездвижно. Він тримає в руці лист, дивлячись на репродукцію Ендрю Ваєта[35] на стіні. Нарешті він кладе аркуші на столик поряд зі своїм кріслом і бере конверт. Поштовий штампель тутешній, міський, що його не дивує. Відправник хоче, аби Ходжес

знав, що він поряд. Це додає глуму. Як сказав би сам його відправник...

Це частина забави!

Нові хімікати і технології комп'ютерного сканування можуть витягти з паперу чудові відбитки пальців, але Ходжес розуміє, що, якщо він передасть цей лист криміналістам, жодних відбитків на ньому вони не знайдуть, окрім його власних. Цей парубок божевільний, але його самооцінка — *кмітливий крутій* — абсолютно коректна. Тільки він написав не *крутій*, а *крутий*, і написав так двічі. Також...

Хвилиночку, хвилиночку.

Ходжес підводиться, іде з листом у руці до вікна і дивиться на Харпер-ровд. Дівчинка Гаррісів катається на своєму мопеді. Насправді вона занадто юна, щоб володіти такою річчю, і не має значення, що в такому випадку дозволяє закон, але вона принаймні в шоломі. Проторохтів фургон Містера Смаколика; у теплу погоду він опрацьовує східний район міста від часу закінчення занять у школі аж до смерку. Вулицею котиться якийсь мініатюрний чорний легковик. Сивіюче волосся жінки за його кермом забране в бігуді. А чи то жінка? То міг бути й чоловік у перуці й сукні. Бігуді могли бути ідеальною деталлю для створення образу, хіба не так?

Саме це він і хоче, щоби ти думав.

Але ні. Не зовсім.

Не саме *це*. А щоби ти думав *таким чином*, хоче цей самоназваний Мерседес-Кілер (утім, він правий, то газети і телебачення присвоїли йому таке ім'я).

Це морозивник!

Ні, це одягнений, як жінка, чоловік у мініатюрному легковику!

Еге-ге, це той парубок за кермом цистерни зі скрапленим пропаном, або отой, що знімає покази лічильників!

Як розпалити таку параною? Цьому допомагає побіжно кинутий натяк, що ти знаєш дещо більше, ніж просто адресу колишнього детектива. Ти знаєш, що він розлучений і принаймні припускаєш, що він має десь дитину або дітей.

Дивиться тепер на траву, помічаючи, що та потребує стрижки. «Я мушу зателефонувати Джерому, якщо він сам скоро не прийде», — думає Ходжес.

«Дитина чи діти? Не дури *сам себе*. Він знає про мою колишню, Коріну, і те, що в нас з нею є одна доросла дитина — дочка на ім'я Елісон. Він знає, що Еллі тридцять років і вона живе в Сан-Франциско. Ймовірно, навіть знає, що на зріст вона п'ять футів, шість дюймів[36] і грає в теніс. Усе це цілком доступне в мережі. У ці дні *геть усе* доступне в інтернеті».

Наступним його кроком мусить бути — передати цей лист Піту і Пітовій новій напарниці, Ізабель Джейнз. Вони успадкували справу того «Мерседеса», разом із кількома іншими висяками, коли Ходжес пішов. Деякі справи — наче невимкнуті комп'ютери; вони засинають. Цей лист умить розбудить справу «Мерседеса».

Він послідовно перебирає подумки рух листа.

Від щілини для пошти до підлоги у сінях. Від підлоги в сінях до «Лей-Зі-Боя». Від «Лей-Зі-Боя» сюди, до вікна, де він зараз бачить, як по своєму маршруту повертається назад поштова машина — Енді Фенстер закінчив денний курс. Звідси на кухню, де цей лист піде до абсолютно зайвого пакета «Глед»[37], того типу, що з зіпером нагорі, тому що старі звички — звички міцні. Потім до Піта з Ізабель. Від Піта до криміналістів на повне вичищення й вишкрібання, де зайвість пакета «Глед» буде остаточно доведена: жодних відбитків пальців, жодних волосинок, жодних слідів ДНК будь-якого роду, папір доступний тоннами в кожному «Стейплзі» чи «Офіс Депо»[38] в місті й — останнє, хоч і не зайве — стандартний лазерний друк. Вони, можливо, зможуть сказати, якої моделі було використано комп'ютер для створення цього листа (щодо цього він не може бути певним; на комп'ютерах він розуміється мало і, коли в нього виникають якісь негаразди зі своїм, він звертається до Джерома, який зручно живе неподалік), і якщо так, той виявиться або «Маком», або якимсь ПК. Велике ого!

Від криміналістів цей лист перестрибне назад до Піта й Ізабель, які, поза всякими сумнівами, зберуть ідіотський коп-колоквіум типу тих, що їх можна побачити на «Бі-Бі-Сі» в детективних серіалах на кшталт «Лютера» чи «Головного підозрюваного»[39] (які, либонь, люблять твій кореспондент-психопат). На тому колоквіумі обов'язково буде демонстраційна маркерна дошка і збільшені фото цього листа, можливо, навіть лазерна указка. Ходжес і сам дивиться

деякі з тих британських серіалів, при тім вважаючи, що Скотленд-Ярд чомусь забув старе прислів'я: де велика рада, там рідкий борщ.

Той коп-колоквіум може дати єдине, і Ходжес вважає, що саме цього бажає псих: за присутності десятка, а то й дюжини детективів звістка про існування цього листа неунікно просочиться в пресу. Псих, мабуть, не каже правди, коли пише, що він нібито не прагне повторити свій злочин, але щодо одного Ходжес не має сумнівів: йому не вистачає власної присутності в новинах.

На моріжку рясно сходять кульбаби. Вочевидь, уже час кликати Джерома. Моріжок окремо, просто Ходжесу не вистачає бачити поряд обличчя цього хлопця. Класний юнак.

І ще дещо. Навіть якщо цей псих *дійсно* каже правду, ніби він не прагне вчинити ще одного масового вбивства (малоймовірно, хоча не поза питанням), він усе ще неймовірно зацікавлений у смерті. Підтекст самого листа не міг би бути яснішим. *«Кінчай з собою. Ти вже про це думаєш, то зроби наступний крок. Який також виявиться фінальним кроком».*

Чи він бачив мене, як я граюся з батьковим револьвером?

Бачив, як я встромляю дуло собі до рота?

Ходжес змушений визнати, що це можливе; він ніколи навіть не задумувався про те, щоб засмикнути штори. Почуваючись ідіотськи безпечним у своїй вітальні, коли будь-хто може мати бінокля. Або Джером міг бачити. Джером, який, пританцьовуючи, підходить по доріжці, щоб запитати, яка є робота: *«діля для курваля»*, як йому самому це подобається називати.

Тільки, якби Джером побачив, як він грається з тим старим «Сміт-енд-Вессоном», він перелякався б на смерть. Він щось сказав би.

Чи й справді містер Мерседес мастурбує, коли думає про те, як він подавив тих людей?

За свої роки роботи в поліції Ходжес бачив речі, про які він ніколи ні з ким не балакатиме, окрім тих, хто сам таке також бачив. Ці токсичні спогади підводять його до висновку, що його кореспондент міг казати правду про мастурбацію, точно так, як він безумовно каже правду про те, що не має совісті. Ходжес читав, що в Ісландії є колодязі такі глибокі, що туди можна кинути камінь і не почути сплеску. Він гадає, що існують точно такі ж людські душі. Речі на кшталт «злидарських боїв» лежать на півдорозі до таких колодязів.

Він повертається до свого «Лей-Зі-Боя», висовує шухлядку зі столу й дістає звідти мобільний телефон. На його місце кладе револьвер і засовує шухлядку. Швидкісним набором він дзвонить у поліцейський відділок, але, коли чергова питає, куди спрямувати його виклик, Ходжес каже: «Ох, чорт. Я просто натиснув не ту кнопку на телефоні. Вибачте, що потурбував».

— Нічого страшного, сер, — відповідає вона з усмішкою в голосі.

Ніяких дзвінків, поки що не варто. Ніяких дій жодного роду. Йому про це треба подумати.

Йому дуже, дуже добре треба про це подумати.

Ходжес сидить, дивлячись на телевізор, який уперше за багато місяців вимкнений удень посеред тижня.

## 5

Надвечір він їде до «Ньюмаркет-Плази», де вечеряє у тайському ресторані. Його обслуговує особисто містер Бурамук.

— Давненько вас не бачив, офіцере Ходжес, — у нього це виходить, як *«офіса Хатчес»*.

— Відтоді як пішов у відставку, готував собі сам.

— Дозвольте готувати мені. Набагато краще.

Тільки знову покуштувавши приготовлений містером Бурамуком «Том-Ям-Гань»[40], Ходжес усвідомлює, як йому набрид недосмажений фарш і спагеті з соусом «Власний Ньюмена»[41]. А Сань-Кая-Фуг-Тонь[42] змушує його усвідомити, як він втомився від кокосового кексу «Пеперідж Фарм»[43]. «Якщо я ніколи більше не з'їм ані шматочка кокосового кексу, — думає він, — я проживу ще стільки ж і помру таким же щасливим, як зараз». Під час їди він випиває дві бляшанки «Сінгха»[44] і це найкраще пиво з усіх, що він пив після своєї пенсійної вечірки у «Рейнтрі Інн», яка проходила майже точнісінько так, як це описав містер Мерседес; там була навіть стриперка, «трусилася своїм підхвостям». Заразом з усім іншим.

Чи міг містер Мерседес ховатися десь у дальнім кутку зали? Як полюбляв приказувати у мультику той опосум: «Усе можливе, Маскі, все можливе»[45].



Знову вдома, Ходжес сідає в крісло і бере до рук листа. Він знає, яким мусить бути наступний крок — тобто якщо він не збирається передавати цей лист Піту Гантлі, — але ще краще він знає, чого не варто робити після пари пива. Тому він кладе лист до шухляди поверх револьвера (не завдаючи собі клопоту з жодним пакетом «Глед») і знову береться до пива. Те, що з його холодильника, звичайне — «Айворі спешел» місцевий сорт, але смакує воно йому достоту так само добре, як і «Сінгха».

Допивши пиво, Ходжес вмикає комп'ютер, відкриває «Фаєрфокс» і набирає в пошуковику: **Під Блакитною Парасолькою Деббі**. Визначення під ним вельми знакове: *«громадський сайт, де цікаві люди обмінюються цікавими думками»*. Він зважує, чи не піти йому далі, та потім вимикає комп'ютер. І цього робити не варто. Не цього вечора.

Він зазвичай лягає пізно, бо це забезпечує менше годин, проведених у вовтузенні й перекиданні з боку на бік, перебираючи в пам'яті старі справи і старі помилки, але цього вечора він іде до ліжка рано і знає, що засне майже відразу. Це таке чудове відчуття.

Перед тим як поринути в сон, його остання думка про те, чим закінчується цей лист анонімного Містера Мерседеса. Містер Мерседес бажає, щоб він скоїв самогубство. Ходжес загадується, що б той подумав, якби дізнався, що натомість він подарував цьому екс-Лицареві Значка й Пістолета сенс жити далі. Принаймні якийсь час.

Його забирає сон. Він спить спокійно цілих шість годин, перш ніж його підіймає поклик сечового міхура. Навпомацки він іде до ванної, сповна мочиться і повертається назад до ліжка, де спить іще три години. Коли він прокидається, у вікна косо б'є сонячне світло і цвірінькають пташки. Він прямує до кухні, де готує собі повний сніданок. Зсовуючи на вже навантажену шинкою й тостами тарілку парочку круто підсмажених яєць, Ходжес стривожено ціпеніє.

Хтось тут наспівує.

Це він.

Щойно посуд опиняється в мийці, він іде до кабінету, щоб попатрати листа. Це те, що він робив і раніше щонайменше десятки зо два разів, але ще ніколи сам-один; коли він ще працював детективом, йому допомагав Піт Гантлі, а до Піта два попередні напарники. Більшість тих листів були погрозливими посланнями від колишніх чоловіків (а один чи два від колишніх дружин). Невелике діло. Деякі з них були написані шантажистами з метою здирництва. Один був від кіднепера, який вимагав жалюгідно невигадливого викупу. А три чи чотири — включно з цим, що від Містера Мерседеса — були одкровеннями від убивць. Два з них були чистими фантазіями. Один міг бути (або й не міг) від серійного вбивці, якого вони називали Шляховим Джо.

А як щодо цього листа? Правдивий він чи фальшивий? Реальний чи сфантазований?

Ходжес відкриває в столі шухляду, виймає жовтий блокнот[46] і вириває з нього верхній аркуш із тижневої давнини списком того, що потрібно було купити в бакалії. Потім він дістає зі стакана поряд із комп'ютером одну з авторучок «Юні-Бол»[47]. Спершу він міркує про ту деталь, де йдеться про кондом. Якщо той дійсно був на парубку, він забрав його з собою... але ж це має сенс, хіба не так? Окрім сперми, кондоми можуть зберігати також відбитки пальців. Ходжес розмірковує про інші деталі: як заклинило ремінь безпеки, коли цей парубок увігнався в натовп, як колихався «мерседес», коли переїжджав людські тіла. Деталі, яких не могло бути в жодній з газет, але які той міг вигадати сам. Він навіть написав...

Ходжес пробігає очима лист, так, ось воно: *«Уява у мене дуже потужна»*.

Проте є там дві деталі, які він вигадати не міг. Дві деталі, які вони тоді залишили невідомими для журналістів.

Під заголовком **ЧИ ЦЕ СПРАВЖНЄ?** Ходжес пише в своєму блокноті: **СІТОЧКА ДЛЯ ВОЛОССЯ. ДЕЗІНФЕКТАНТ.**

Містер Мерседес забрав сіточку для волосся з собою, так само як забрав і кондом (імовірно, все ще звисаючий у нього з прутня — це якщо припустити, що він його взагалі одягав), але Гібсон з криміналістичної лабораторії був упевнений, що дезінфектант було застосовано, бо клоунську маску Містер Мерседес залишив, проте в ній не знайшлося жодної прилиплої до гуми волосини. А сумнівів

щодо якогось убивчого для ДНК розчину не залишав запах плавального басейну. Парубок мусив щедро ним скористатися.

Але не тільки ці подробиці — тут усе таке. Оця його *самовпевненість*. У листі нема нічого уявного.

Ходжес вагається, потім пише: ЦЕ САМЕ ТОЙ ПАРУБОК.

Знову вагається. Закреслює ПАРУБОК і вписує: ГАД.

## 7

Минув уже якийсь час відтоді, як він мислив, як коп, і ще більше часу, як він займався такого роду роботою — особливого роду криміналістикою, яка не потребує камер, мікроскопів чи спеціальних хімікатів, — але щойно він серйозно взявся до цього діла, щойно розігрівся, як справа пішла швидше. Він започатковує серію заголовків.

АБЗАЦИ З ОДНОГО РЕЧЕННЯ.

СЛОВОСПОЛУЧЕННЯ З ВЕЛИКИХ ЛІТЕР.

СЛОВОСПОЛУЧЕННЯ, ЗАБРАНІ В ЛАПКИ.

ДИВНІ ФРАЗИ.

НЕЗВИЧНІ СЛОВА.

ЗНАКИ ОКЛИКУ.

Тут він зупиняється, постукуючи авторучкою собі по нижній губі й знову перечитуючи лист від: #«Шановний Детективе Ходжес»# до «#Сподіваюсь, цей лист вас підбадьорив».# Після цього він додає ще два заголовки, і на його аркуші стає тісно.

ВИКОРИСТОВУЄ БЕЙСБОЛЬНУ МЕТАФОРУ, МОЖЛИВО, ВБОЛІВАЛЬНИК.

ЗНАЄТЬСЯ НА КОМП'ЮТЕРАХ (МОЛОДШИЙ ЗА 50?)

Він далєбі не певен щодо двох останніх. Спортивні метафори стали загальними, особливо серед політичних гуру, а в теперішні часи й вісімдесятилітніх старих знайдеш на «Фейсбуку» і «Твітері». Сам Ходжес зі свого «Мака» виклацує хіба що якихось дванадцять відсотків (так запевняє Джером), але це не робить його частиною

більшості. Як там не є, а з чогось мушиш починати і, крім того, цей лист вчувався молодіжним.

Ходжес завжди мав хист до такого роду роботи, і набагато більше за дванадцять відсотків цього хисту становила інтуїція.

Під заголовком НЕЗВИЧНІ СЛОВА він перелічив понад дві дюжини прикладів і тепер обкреслює два з них: «*компатріоти*» і «*Спонтанна Еякуляція*». Поряд із ними додає прізвище *Вомбо*. Містер Мерседес гівнюк, але кмітливий, той, що читає книжки, гівнюк. Він має добрий словниковий запас і не робить граматичних помилок. Ходжес може собі уявити, як Джером Робінсон каже: «Чоловіче, то компютерна програма перевірки правопису. Точно-точно, *шонеяно?*»

Звичайно, звісно, такі зараз часи, що будь-хто з електронним редактором може виглядати чемпіоном правопису, але Містер Мерседес написав *Wambaugh*, а не *Wombough*, і навіть не *Wombow*, як воно насправді звучить. Сам той факт, що він не забув поставити в кінці оте німе «*gh*» дозволяє припустити доволі високий розумовий рівень. Може, літературний стиль Містера Мерседеса й не належить до найвищого ґатунку, але його письмо набагато краще за ті діалоги, які звучать у серіалах «Морська поліція: Спецвідділ» або «Кістки»[48].

Домашня освіта, загальна шкільна чи самоук? А чи це важливо? Імовірно, ні, але можливо, й так.

Ходжесу не віриться, що самоук, ні. Стиль занадто... який?

— Експансивний, — промовляє він до порожньої кімнати, але є в ньому ще щось понад те. «*Хизування*». Цей парубок пише й хизується. Він навчався разом з іншими. І писав для інших.

Хисткий умовивід, але на його користь кажуть певні кучерявості — оті ДИВНІ ФРАЗИ. Він записує: «*мушу розпочати з повіншування вас*». Він записує: «*буквально сотні справ*». І ще двічі: «*Чи думалося вам про мене*». Сам Ходжес отримував у старших класах «А» з англійської мови, а коледж закінчив з оцінкою «В», тож він пам'ятає, що така річ називається «прирощуванням повторенням». Чи не уявляв собі Містер Мерседес, що його лист буде опубліковано в газеті, поширено в інтернеті, цитовано (з деякою вимушеною повагою) на «*Четвертому каналі*» в «*Програмі новин о шостій*»?

— Звісно, ти про це мріяв, — мовить Ходжес. — Колись ти читав уголос свої твори перед шкільним класом. Тобі це також подобалося. Подобалося перебувати в центрі уваги. А чи не так? Коли я тебе

знайду — якщо я тебе знайду — я дізнаюся, що ти був успішним учнем з англійської мови й літератури, так само як і я.

Либонь, навіть кращим. Ходжес не може пригадати, щоб він бодай колись сам уживав «прирощуване повторення», хіба що випадково.

От тільки в місті є чотири державних школи й бозна-скільки приватних. Не кажучи вже про підготовчі академії[49], коледжі з дворічним терміном навчання, повний Міський коледж та Католицький університет Святого Юди[50]. Забагато тут сінників, де могла б ховатись отруйна голка. Якщо він взагалі саме тут ходив до школи, а не десь у Маямі чи Фініксі[51].

Плюс до того ж він хитрий пес. Лист переповнений фальшивими відбитками пальців — фрази з великих літер, як от «*Свинцеві Чоботи*» чи «*Висловлення Занепокоєння*», фрази у лапках, екстравагантне використання знаків оклику, оті напористі абзаци з одного речення. Якби йому запропонувати написати текстовий зразок, Містер Мерседес не включив би до нього жодного з цих стилістичних засобів. Ходжес знає це так само точно, як знає власне невдале перше ім'я: Керміт, використане в тому логіні *kermitfrog19*[52].

Проте.

Цей гівнюк не аж такий розумний, як він про себе думає. У його листі майже напевне міститься два справжні відбитки пальців, один змазаний, а інший кришталево чистий.

Змазаний відбиток — це його постійне написання чисел цифрами замість слів: 27, а не двадцять сім; замість сорок — 40; замість Детектив першого класу — Детектив 1-го класу. Є кілька винятків (він написав «одне, чого мені шкода» замість «1, чого мені шкода»), але Ходжес вважає, що такі винятки тільки підкріплюють загальне правило. Цифри *можуть* бути лише додатковим маскуванням, це він розуміє, але існують серйозні шанси на те, що Містер Мерседес дійсно робить це несвідомо.

А якби я міг посадити його в Кімнаті для Допитів № 4 і наказати написати: «*Сорок злодіїв украли вісімдесят обручок...*»?

От тільки К. Вільям Ходжес ніколи не потрапить більше ні до якої кімнати для допитів, включно з КД № 4, що була його улюбленою — його щасливою КД, якою вона завжди йому вважалася. Тобто якщо лише його не підловлять на тому, що він дуркує з цим лайном, але тоді він опиниться не на тім боці металевого стола.

Ну й нехай. У КД № 4 цього парубка отримає собі *Піт*. Піт, або Ізабель, або обоє разом. Хай вони накажуть йому написати «40 злодіїв украли 80 обручок...». І що тоді?

Тоді вони можуть попросити його написати: «*Той крутій, який ховався у провулку, був схоплений копами*». Тільки слово «*крутій*» їм треба буде вимовити невиразно. Тому що, попри всі свої літературні таланти, Містер Мерседес вважає, що слово, яке означає злочинця-шахрая, пишеться «*крутий*». Можливо, він також вважає, що й президентів збанкрутілих фінансових компаній називають «*крутими*».

Ходжеса б це не здивувало. До коледжу він сам думав, що слова, що ними означається людина, яка кидає м'яч у бейсболі, той посуд, з якого наливаєш воду, і обрамлене зображення, яке вішаєш на стіну, щоб прикрасити своє житло, пишуться однаково. Йому траплялося слово «*picture*» у різноманітних книжках, але мозок якимсь чином відмовлявся його зафіксувати. Мати йому могла сказати: «*поправ pitcher, Керме, вона перекосилася*», батько інколи давав йому гроші, щоб сходить на «*pitcher*», і так воно й застрягло йому в голові[53].

«Я упізнаю тебе, медяничку, коли тебе знайду», — думає Ходжес. Він пише належне слово і, обмальовуючи його знову й знову, забирає те слово в коло. Ти виявишся тим гівнюком, який називає крутія крутим.

## 8

Аби провітрити голову, він виходить прогулятися по своєму кварталу, вітаючись із людьми, з якими вже давненько не вітався. У деяких випадках уже багато тижнів. У садочку порасться місіс Мельбурн, побачивши Ходжеса, вона запрошує його скуштувати її кавового торта.

— Я за вас непокоїлася, — каже місіс Мельбурн, коли вони сідають у кухні. У неї ясний, допитливий погляд гави, яка скидає оком на свіжопереїханого бурундука.

— Нелегко було звикнути до пенсійного стану.

Він сьорбає її каву. Кава паршива, зате страшенно гаряча.

— Деякі люди так ніколи до цього й не звикають, — каже вона, міряючи його тими своїми яскравими очима. («От вона б некепсько

виглядала у КД № 4», — думає Ходжес.) — Особливо ті, що мали напружену роботу.

— Я дещо був розгубився попервах, але тепер уже оговтався.

— Рада це чути. А той приємний негритянський хлопчик усе ще працює у вас?

— Джером? Так.

Ходжес усміхається, загадуючись, як зреагував би сам Джером, якби дізнався, що хтось із тутешніх сусідів вважає його «*тим приємним негритянським хлопчиком*». Імовірно, він оцирив би в усмішці зуби з вигуком: «Свісно, моя такий!» Ох, Джером і його «діля для курваля». Уже націлений оком на Гарвард. Чи на Принстон, як запасний варіант.

— Щось він розслабився, — каже вона, — моріжок у вас доволі забур'янений. Ще кави?

Ходжес з усмішкою відмовляється. Погана кава не стає кращою від того, що гаряча.

## 9

Знову вдома. Ноги гудуть, голова переповнена свіжим повітрям, у роті смак газети з пташиної клітки, але мозок бринить від кофеїну.

Він заходить на сайт міської газети і відкриває кілька репортажів про побоїще перед Міським Центром. Того, що йому треба, нема в опублікованому під лячним заголовком одинадцятого квітня 2009 року першому повідомленні, немає і в набагато розлогішому репортажі, який вийшов у недільному випуску дванадцятого квітня. Воно знаходиться у понеділковому числі газети: фотографія кермового колеса покинутого автомобіля-вбивці. З обурливим надписом: ВІН ДУМАВ, ЩО ЦЕ ЗАБАВНО. У центрі керма — приліплений поверх емблеми «мерседеса» жовтий смайлик. Того типу, що в темних окулярах і з оскаленими зубами.

У поліції дуже лютувалися через це фото, тому що відповідальні за справу детективи — Ходжес і Гантлі — прохали газетників не демонструвати цю іконку-усмішку. Редактор потім, пригадує Ходжес, улесливо вибачався. Непорозуміння вийшло, казав він. Такого більше не повториться. Обіцяю. Чесне скаутське.

— Помилково, щоб мені всратися, — пам'ятає він, як клекотав Піт.  
— Зняли фото, яке додасть лише децицю стероїдів до їхнього вислосракого накладу, і таки надрукували його, мудаки.

Ходжес збільшує цей кадр, аж поки та оскалена усмішка не заповнює весь екран його комп'ютера. «Отакий-от знак звіра, — думає він. — У стилі двадцять першого століття».

Цього разу номер, по якому він телефонує швидкісним набором, належить не приймальні Департаменту поліції, а мобільному Піта. Старий напарник відповідає вже на другому гудку:

— Йо, це ти, старий-терпкий напарнику. Як там з тобою поводитись пенсійне життя?

Голос у нього зраділий, і це змушує Ходжеса посміхнутись. І заодно відчути себе винним, хоча думка про те, щоб увімкнути задню, зовсім не спливає йому до голови.

— Я в порядку, — відповідає він, — але скучив за твоїм жирним, гіпертонічним обличчям.

— Авжеж, твоя правда, — каже той. — А ще ми перемогли в Іраку.

— Богом присягаюся, Піте. Як щодо разом пообідати, потеревенити. Ти вибираєш місце, я плачу.

— Звучить заманливо, але я сьогодні вже поїв. Як щодо завтра?

— У мене щільний графік, приїде Обама питатися моєї поради по бюджету, але, гадаю, я зможу перепризначити деякі зі справ. Залежить, як у тебе виходитиме.

— Та ну тебе нахер, *Керміте*.

— Такі вирази тобі личать набагато краще?

Ці підначки — стара пісня з простими словами.

— Як щодо «ДеМазіо»? Тобі завше подобалося це місце.

— «ДеМазіо» годиться. Опівдні?

— Домовилися.

— А ти певен, що маєш зайвий час для такого старого курваля, як я?

— Біллі, тобі навіть не треба питатися. Хочеш, я приведу Ізабель?

Він не хоче, але каже:

— Якщо тобі хочеться.

Дещо зі старої телепатії, мабуть, іще працює, бо після короткої паузи Піт каже:

— Либонь, ми влаштуємо чисто парубоцьку гулянку цього разу.



## Рекомендована література



[Кінець зміни](#)

Перейти до категорії  
**Детективи**

**ridmi**  
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

**КУПИТИ**